

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Ağustos 2024 • No: 196

İşçi Sınıfının Sömürüye Karşı Mücadelesi Durdurulamaz!

[/u_i_d_e_r](#)

[/uidderorg](#)

[/uid_der](#)

[/uidder.org](#)

[www.uidder.org](#)

İşçi Sınıfının Sömürüye Karşı Mücadelesi Durdurulamaz!

Uzun yıllar evvel bir Alman şair, “halkın ekmeğidir adalet” demişti bir şiirinde ve ekmek nasıl her gün gerekliyse, adaletin de her gün gerekli olduğunu anlatmıştı. Adaleti yalnızca ekmeği pişirenlerin, yani üretenlerin pişirebileceğini, adalet yoksa ekmeğin de olmayacağını söylemişti. Gerçekten de söz konusu işçiler, emekçiler olunca ekmeğe de adalet de ulaşmak hiç kolay değil ve ekmek için de adalet için de birlikte mücadele etmek zorundayız. Çünkü sömürü ve adaletsizlik üzerine kurulu, eşitsizlik, savaş, acı ve yıkım üreten bir düzen altında yaşıyoruz. Dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun sermaye sınıfı işçi ve emekçilerin taleplerini, haklarını yok sayıyor, onlara kuru ekmeği reva görüyor. Buna itiraz edenleri baskıyla, işsizlikle, polis şiddetiyle cezalandırmaya çalışıyor. Zulme isyan eden emekçileri, teröristlikle, nankörlükle, dış mihrakların oyununa gelmekle suçluyor. Gösterilere katılanlara polis kurşunu sıkmaktan, insanları katletmekten çekinmiyor. Ama emekçileri korkutmayı da püskürtmeyi de başaramıyor.

İngiltere’de emekçiler ve ABD’de gençler bir yıldır İsrail’in Filistin’deki katliamlarını protesto ediyorlar. Dünyanın gözü önünde sürdürülen katliamlar karşısında dünya emekçilerinin vicdanı, Filistin halkının sesi olduklarını ortaya koyuyorlar. Öte yandan geçtiğimiz iki ayda bize çok uzak olan üç ülkede işçiler, emekçiler, gençler ayağa kalktı. Haziran ayında Doğu Afrika ülkesi Kenya’da emekçiler vergilerin arttırılmasını, tüm vergi yükünün kendilerinin sırtına yıkılmasını, yoksulluğu, işsizliği protesto ettiler, adalet istediler. Ardından Temmuz ayında Güney Asya ülkesi Bangladeş’te gençler ayaklandılar. İktidara yakın olanların işe yerleştirilmesine olanak veren kamuda istihdam kotası uygulamasının geri getirilmek istenmesi bardağı taşıran son damla oldu ve yüzbinlerce genç işsizlikle, açlıkla, geleceksizlikle karşı karşıya bırakılmaya tepkisini ortaya koydu. Bangladeş’ten sonra bu sefer Batı Afrika ülkesi Nijerya işçi ve emekçilerin isyanına sahne oldu. Nijeryalı emekçiler, artık hayat pahalılığı altında ezilmek, daha fazla yoksulluk ve kahir çekmek istemediklerini haykırdılar. Bu ülkelerle aramızda binlerce kilometre var, derilerimizin rengi de konuştuğumuz dil de farklı. Fakat sorunlarımız ve öfkemizin kaynağı birebir aynı: Emperyalist

Dünyanın hangi ülkesinde olursa olsun sermaye sınıfı işçi ve emekçilerin taleplerini, haklarını yok sayıyor, onlara kuru ekmeği reva görüyor. Buna itiraz edenleri baskıyla, işsizlikle, polis şiddetiyle cezalandırmaya çalışıyor. Zulme isyan eden emekçileri, teröristlikle, nankörlükle, dış mihrakların oyununa gelmekle suçluyor. Gösterilere katılanlara polis kurşunu sıkmaktan, insanları katletmekten çekinmiyor. Ama emekçileri korkutmayı da püskürtmeyi de başaramıyor.

savaşlar, tahammül edilemez hale gelen hayat pahalılığı, vergi yükü, düşük ücretler, yoksulluk, gelecek kaygısı, bitmez tükenmez haksızlıklar, yolsuzluklar, adaletsizlikler...

Egemenler bu zulüm düzenini ne pahasına olursa olsun ayakta tutmak istiyorlar. İşçi sınıfını sömürerek elde ettikleri zenginlik ve ayrıcalıklarını korumak istiyorlar. Bu uğurda milyarlarca insanın yaşamını cehenneme çeviriyor, savaşlarla kentleri, ülkeleri yıkıyor, doğayı talan ediyor ve yaşattıkları acıları zerre kadar umursamıyorlar. Fakat **sömürenle sömürülenin, ezenle ezilenin, zulmedenle zulüm görenin olduğu yerde zulme başkaldırıların olmaması düşünülemez.** Nitekim işçi sınıfının önderleri yüzyıllar evvel bu mücadeleyi “sınıf savaşı”

olarak adlandırdılar ve sınıflar ortadan kalkıncaya kadar sınıf mücadelesinin devam edeceğine işaret ettiler. İşçi ve emekçilerin isyanlarının ülkeden ülkeye sıçraması gösteriyor ki sınıflar mücadelesi keskinleşiyor ve daha da keskinleşecek.

Bu anlattıklarımız üzerine pek çok işçi kardeşimiz “peki, neden Türkiye’de bir şey olmuyor, neden insanlar her şeye boyun eğiyor, isyan etmiyor?” diye sorabilir. Fakat böyle düşünmek meseleye doğru açıdan bakmamak anlamına gelir. Çünkü **Türkiye işçi sınıfının tarihinde de görkemli mücadele deneyimleri var ve bugün de Türkiye’nin pek çok kentinde, neredeyse her sektörde işçilerin yükselen mücadelelerine tanık oluyoruz.** Daha geçtiğimiz haf-

talarda Eti Krom ve Polonez’de yaşananları hatırlayalım. Eti Krom patronu, geçinemedikleri için ücretlerinin arttırılmasını, promosyon ve ikramiye haklarının verilmesini isteyen işçilerin tüm taleplerine kulak tıkadı. İşçiler iş bırakıp direnişe geçince onları toplantıya çağırdı fakat işçileri dinlemek yerine büyük bir kibir ve küstahlıkla tehditler savurdu. “Şartlar böyle, beğenmeyen çeksin gitsin” dedi. İşçiler çekip gitmek yerine mücadele yolunu seçtiler ve taleplerini kabul ettirmeyi başardılar. Polonez patronları ise işçilere asgari ücretin de altında ücret verdiler. Bu duruma tepki gösterip sendikaya üye oldukları için işçileri işten attılar. Polis işçilere saldırdı, Kaymakam işçileri azarladı, sendika temsilcilerini şov yapmakla, kanunun dışına çıkmakla suçladı. Ama hukuku açık açık çiğneyen Polonez patronlarına tek laf etmedi. Tüm bunlara rağmen

Polonez işçileri direnişlerini daha da büyüttüler. Bunun gibi daha pek çok örnek sıralamak mümkün ve giderek daha çok işyerinde işçiler mücadele yolunu seçiyor. Yani Türkiye’de de “bir şeyler oluyor” ve zaten bunun tersini düşünmek mümkün değildir.

Eti Krom örneğinde olduğu gibi, sermaye sahiplerinin “beğenmeyen çeksin gitsin” dediği şartları düşünelim. Çok uzun saatler boyunca tükenircesine çalışmanın karşılığında asgari ücret düzeyinde yani açlık sınırının bile altında bir ücret! Yani kuru ekme! Bu şartlarda zaten işçiler için talepleri ve hakları için mücadele yolunu tutmaktan başka bir çıkar yol yoktur. **Zorluklara, patronların baskılarına, örgütlülük ve dayanışmanın zayıf olmasına bakarak işçilerin içine itildikleri koşullara topyekûn boyun eğceğini düşünmek yanlıştır, yanlıştır.** 12 Eylül’ün mirasını devralan ve her ne pahasına olursa olsun sermayeyi büyütme odaklanan siyasi iktidar işçilerin grevlerini yasaklıyor, direnişlerini polis şiddetiyle ezmeye çalışıyor. İşçi ve emekçileri yapay temellerde bölmeye, kutuplaştırmaya, güçsüz düşürmeye, seslerini boğmaya çalışıyor. Hak aramayı, itiraz etmeyi en büyük suç sayıp cezalandırıyor. Bize hangi koşulları, ücretleri, hakları reva görürse bunu ihsan olarak görüp boyun eğmemizi istiyor. Fakat tüm çabasına rağmen işçilerin mücadeleye atılmasını, haklarını aramasını, adaletsizliğe, ekmeğinin elinden alınmak istenmesine, sömürüye başkaldırmasını engelleyemiyor. Nitekim Agrobay’dan Eti Krom’a, Özak Tekstil’den Polonez’e, özel okul öğretmenlerinden hastane çalışanlarına, metalden petrokimyaya işçiler işyeri işyeri, sektör sektör mücadele ediyor.

Hem dünyadaki protestolar hem de Türkiye’deki mü-

cadeleler işçi sınıfının mücadelesinin durdurulamayacağını gösteriyor. Fakat Türkiye işçi sınıfı olarak karşı karşıya kaldığımız saldırıların büyüklüğü düşünüldüğünde tekil işyerlerindeki mücadelelerin bu saldırıları püskürtmeye yetmediği, yetmeyeceği açıktır. Çünkü ne yazık ki işçilerin kararlılığına rağmen mücadeleler tek tek işyerlerinde parçalı ve yalıtık kalıyor, tekil kalan eylemlerin etkisi de sınırlı oluyor. Üreten, alın teri döken on milyonlarca işçinin talepleri, hak arayışı, mücadelesi adeta görünmez kınıyor, gündeme gelmesi engelleniyor. Oysa **işçiler birlik ve dayanışma içindeyse, örgütlüyse güçlüdür ve ancak güçlüyse sermayenin ve iktidarın saldırılarını püskürtebilir.** ÜİD-DER, işte tam da bu nedenle işçilere “Sermayenin ve İktidarın Saldırılarına Birlikte Karşı Duralım!” çağrısında bulunuyor. Uluslararası bir sınıf olmasından hareketle işçi sınıfının uluslararası birliğini, mücadelesini, dayanışmasını güçlendirmeye, sermaye cephesi karşısında emek cephesi olarak örgütlenmesine katkı sunmaya çalışıyor. İşçileri din, dil, ırk, milliyet, cinsiyet, sektör farkı gözetmeksizin birlik olmaya çağırıyor. Çünkü ne kadar zor bir hedef olarak görünürse görünsün işçi sınıfı olarak sömürüden kurtulmamızın tek yolu budur.

Dünya işçileri olarak birlik olmamızın önündeki engel farklı diller konuşmamız, farklı ülkelerden olmamız, farklı çıkarılara sahip olmamız, farklı sorunlar yaşamamız değildir. Bir sınıf olduğumuzu unutturmaya, bizi yapay ayrımlarla bölüp parçalamaya çalışan egemenlerin oyunlarına kanmamızdır. O halde işe egemenlerin oyunlarını bozmakla başlayalım, işyerlerimizde, sendikalarımızda, mahallelerimizde, mücadele örgütlerimizde ve alanlarda birlik ve dayanışmamızı güçlendirelim. ■

Senin Memleket Nere?

Herkesin dilinde olan basit, masum bir soru... Ama aynı zamanda soranın da cevaplayanın da belli düşünce kalıplarına hapsediğini gösteren bir soru: Senin memleket nere? Fabrikada yeni işe başlayan birine, sokakta, otobüste, parkta tanıştığımız birine neredeyse isminden önce sorduğumuz bu soru nasıl bir ülkede yaşadığımızı dair önemli ipuçları veriyor.

Geçmişten farklı olarak Türkiye’de nüfusun büyük çoğunluğu bugün kentlerde yaşıyor. Çünkü kapitalizmin gelişmesiyle birlikte kentlere doğru yoğun bir göç yaşandı. Doğup büyüdüleri köy ve kasabalardan kopup büyük sanayi kentlerine gelen emekçi kitleler güvenebilecekleri, tutunabilecekleri bir dal arayışına giriyorlardı. Kent yaşamına henüz alışmadıkları o yıllarda insanlar tanıyıp bildikleri memleketlileriyle yan yana olmaya çalışıyor, kendilerini öyle güvende hissediyorlardı. Farklı bölgelerden gelen insanları ise tanımaya çalışıyorlardı. Her memleketin insanı farklı bir kültürle, farklı ortak özelliklerle yetiştirdiğinden “memleket nere?” sorusu insanları tanımanın da bir yoluymuştu. Elbette bu durum son derece normaldi.

Zaman akıp geçti ve o günden bugüne çok şey değişti. Kentlerin demografisi değişti, birkaç kuşak dedelerinin memleketinde değil, kentlerde doğup büyüdü. Kentler neredeyse birbirinin aynısı haline geldi. İşçiler, emekçiler olarak benzer mahallelerde yaşıyoruz, benzer yerlerde, benzer koşullarda, benzer ücretlerle çalışıyoruz. Benzer alışkanlıklara sahibiz, benzer sorunlar yaşıyoruz. Benzer alanlarda sosyalleşiyoruz. Aynı marketlerden aynı ürünleri alıp tüketiyor, aynı televizyon programlarını izliyor, aynı haber programlarına, reklamlara maruz kalıyoruz. Cep telefonlarında aynı sosyal medya platformlarında vakit geçiriyor, aynı oyunları oynuyoruz. Çocuklarımızı aynı parklara götürüyoruz... Yani işçi ve emekçiler olarak hangi memleketten olursak olalım artık aynı havayı soluyor, aynı ekmeleyle doyuyor, aynı kültürle yoğruluyoruz. **Dedelerimizin, babalarımızın memleketi ne olursa olsun aynı işyerlerinde, aynı fabrikalarda çalışan, aynı emekçi mahallelerinde yaşayan insanlar olarak aramızdaki kültürel, geleneksel farklılıklar azalıyor, sınıfımız, sınıfsal kimliğimiz öne çıkıyor, birlikte hareket etmeye, dayanışmaya ihtiyacımız büyüyor.**

Mesela deprem, sel, yangın gibi kitlesel ölümlere neden olan felaketler karşısında memleketimize bakmadan yan yana gelmeye çalışmıyor muyuz? Akbelen’de ormanın talan edilmesine, İliç’te, Amasra’da gerçekleşen iş cinayetlerine sadece o yörede oturanlar mı ses çıkarıyor? Belki yolumuzun hiç düşmeyeceği bir kentte doğanın yağmalanması, akarsulara barajlar inşa edilmesi, zeytinliklerin sökülüp maden ocağı yapılması bizi de etkilemiyor mu? Sorunlarımız memleket sınırlarını çoktan aştı. Bir emekli Muş’ta da Trabzon’da da aynı maaşı alıyor. Gebze’deki bir işçi ile Erzincan’daki bir işçi aynı vergi sorunuyla karşı karşıya kalıyor. Sefalet çukuru büyüdü, ekonomik yıkım herkesin derdi oldu. Böylece birbirinden ayrı sandığımız kaderimiz doğup büyüdüğümüz memleketin sınırlarını aştı, birleşti.

Yaşam ve çalışma koşulları aynı olanların birbirinden çok farklı bir kültürle şekillenmesi, düşünmesi, davranması mümkün değildir. Sorunları, ihtiyaçları, hatta dertleri aynı olan işçi ve emekçilerin birbirinden farklı davranmasının kime yararı var? Demek ki mesele memleketlerimizin farklı olup olmaması değil yaşam biçimimizin farklı olup olmadığıdır. Memleketleri ne olursa olsun patronlar, kapitalist egemenler bizden farklı yaşıyorlar çünkü onlar ayrı bir sınıf teşkil ediyorlar. Biz işçileri sömüren, sırtımızdan zenginlik biriktiren bir sınıf! Memleketi neresi olursa olsun işçiler benzer koşullarda yaşıyorlar çünkü bizler de aynı bir sınıfız.

İnsanları memleketlerine göre değil bizim sınıfımızdan olup olmadıklarına göre ayırmalıyız çünkü karşıımızdaki patronlar sınıfı da bizi memleket ayırmadan sömürüyor. Bir sınıf olarak memleketimize bakmaksızın hepimizi ücretli köleliğe mahkûm ediyorlar. Bu sömürüye karşı milyonlarca işçi ve emekçi olarak sınıf örgütlerimizde bir araya gelerek mücadelenin bir parçası olmalıyız. Sendikalar ve mücadeleci işçi örgütleri memleket ve etnik köken ayrımı yapmadan ortak talepler etrafında bir araya gelebileceğimiz, örgütlenebileceğimiz ve güçlenerek ortak mücadelemizle haklarımızı kazanıp yaşamı değiştirebileceğimiz araçlarımızdır. **Doğup büyüdüğümüz yer neresi olursa olsun sırtımızı işçi örgütlerimize dayamalı ve sınıf kardeşlerimizle bir olmalıyız. ■**

Bandın Hızı mı İşçilerin Birliği mi?

■ Kocaeli'den bir işçi

Bir fabrikada seri üretim hattında çalışıyorum. Ortalama 2 dakikada bir koli doldurup banda atıyoruz. Bant üzerinde ilerleyen koliler hattın sonunda alınıp paletlere diziliyor. İşe ilk girdiğim yıllarda makinelerin hızına entegre olan bant sorunsuz çalışıyordu. Zamanla makine devir sayıları arttı ve biz daha hızlı çalışmaya başladık. Bandın hızı en üst seviyeye çıkartılmasına rağmen kolilerin ilerleme hızı bizim hızımıza yetişemiyordu. Haliyle biz de banda koyamadığımız kolileri sağımıza solumuza dizerek boyumuzu aşan kuleler inşa etmeye başladık. Bu durum iş kazalarına davetiye çıkarmış durumda. Aceleyle hareket ederken kolilere çarpıyor, deviriyoruz. Ayrıca bel ağrısı çeken, kolunda sinir sıkışması olan arkadaşlarımızın sayısı da arttı.

Bu durumu çözmek için önce makinelerin devir sayısının azaltılmasını talep ettik. Formen, İSG uzmanı, müdür, patron... Kim karşımıza çıktıysa söyledik, rica ettik, kabul edilmedi. Hadi biz umurlarında değildik, hiç olmazsa bandı hızlandırırsınlar, sağa sola koli yığmayalım dedik, bunu da yapmadılar. Öğrendik ki bant hızını değiştirmek maliyetli olduğu için yapılmıyormuş. Yönetimin kendi çıkarına olacak bir şeyi bile yapmamasına bir türlü anlam veremiyorduk. İşte tam bu sıralarda Eti Krom maden işletmelerinde patronun ve işçilerin karşı karşıya geldiği toplantının videosu çıktı karşımıza. Hem o videoda söy-

lenenler hem de sonrasında yaşananlar bizdeki jetonun düşmesine neden oldu.

Eti Krom patronu iki haftadır iş bırakan işçileri bir toplantı salonunda dinliyordu. Aslında dinlemekten çok işçilere bağırp çağırıyor, azarlıyor, horluyor, aşağılıyordu. Bırakalım oradaki işçilerin cevap vermesini, işçilerin sözcüsünü bile konuşturmuyordu. Nihayetinde patron "benim imkânlarım bunlar, beğenmeyen çıksın" dediğinde bütün işçiler hep birlikte salondan ayrıldı. Patronun tehditlerine pabuç bırakmayan işçilerin mücadelesi sonraki günlerde de sürdü. Burnundan kıl aldırmayan patron geri adım atmak zorunda kaldı, işçilerin taleplerini kabul etti.

Peki bizim hatamız neydi ki basit bir talebimizi bile kabul ettirememiştik? Bizim sorunumuz örgütsüz olmanızdı. Rica minnetle yönetimin insafını beklemek yerine "bu durum iş güvenliğine aykırı, hep birlikte işten kaçınma hakkımızı kullanıyoruz" deseydik sorun kısa zamanda çözüldü. Patronların anladığı dil her yerde aynı. Karşılarında örgütlü işçi görürlerse süt dökmüş kedi gibi oluyorlar. Ama sayıları ne kadar çok olursa olsun işçiler örgütsüz hareket ediyorsa patronların hepsi aslan kesiliyor. Patronların insafa gelip işyerindeki sorunları çözmelerini beklemek nafile... Birliğimizi sağlamak, örgütlü hareket etmek, patronların tehditlerine boyun eğmemek... İşte gerçek çözüm yolu bu! ■

Tarım İşçileri, Devrilen Traktörler, Market Rafları

■ Adana'dan emekli bir işçi

İki kız kardeş, 15 yaşındaki Esmenur Argun ve 18 yaşındaki ablası Elif Argun, Urfa Viranşehir'den tarım işçisi olarak Bursa'ya gelmişlerdi. İşe giderken onları taşıyan traktörün devrilmesi sonucu hayatlarını kaybettiler. Kısa-cık yaşamları gibi kısacık haber konusu oldular gazetelere ve tıpkı kendilerinden önce trafik kazasında hayatını kaybeden yüzlerce mevsimlik işçi gibi sessizce göçüp gittiler acımasızların hüküm sürdüğü bu dünyadan.

Sabahın kör karanlığında yollara düşer tarım işçileri... Güneşin altındaki çalışma saatlerini azaltmak için gün doğmadan başlarlar işe. Sıcakta maskesiz, eldivensiz, bazen şapkasız çalışırlar. Aşırı sıcaktan su kaybı, güneş çarpması, tarım kimyasallarından zehirlenmeler, kusmalar yaşarlar. Zordur tarım işçisi olmak. Eğer kazma ve çapa yapıyorsan el ve ayaklarında yaralanmalar olur. Tarlalarda ya da bahçelerde ürün topluyorsan sürekli eğilmekten, ağır yük taşımaktan bel ağrıları yaşarsın, fıtık olursun. Çalışırken ya da yemek molasında dinlenirken akrep ya da yılan sokabilir. Tuvalet ihtiyacı başlı başına bir sorundur. Yakınlarda ev, cami falan yoksa başının çaresine bakmak zorundasındır. En acımasız olanı da trafik kazası adı altında iş cinayetine kurban gidebilir, hayatını doyuya yaşayamadan göçüp gidersin bu dünyadan, Esmenur ve Elif gibi.

Mevsimlik tarım işçileri, bir tarlanın ya da bahçenin et-

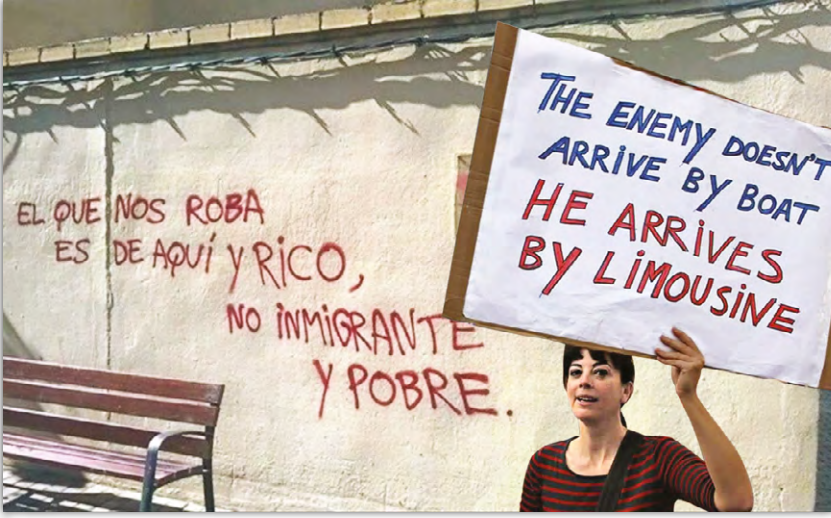
rafında derme çatma, yan yana yapılmış evlerde yaşarlar. Bu evlerin yanında traktörün taşıdığı bir su tankeri ve evleri gibi yine derme çatma yapılmış bir de tuvalet bulunur. Genellikle çalışmaya gelen aileler Kürt illerinden topluca gelmişlerdir. Çapalama, ot yolma, toplama işlerinin tüm yükü bu ailelerin omuzlarındadır. Ne sigortaları ne de güvenceleri vardır. Kahırla, alın teriyle, kimi zaman da can pahasına toplanan meyveler, sebzeler üç kuruşa tüccarlara satılır. Tarladan kentlerdeki marketlere, manavlara gelece kadar da iyice pahaladır. Onlarla aynı kaderi paylaşan, yoksullukla boğuşan, ağır koşullarda aşırı ve güvencesiz çalışmaya, iş kazalarına maruz kalan kentlerdeki işçiler o ürünleri satın alırken zorlanırlar. İşçiler bunları yaşarken patronlar ise zenginleşmeye devam ederler.

İşte böyle adaletsiz bir düzendir yaşadığımız. İşe giderken traktör devrilir ölürüz, en ilkel koşullarda yaşayıp tarlalardan, bahçelerden ürün toplarız, ellerimizle topladığımız ürünleri satın alacak parayı dahi kazanamayız. Köylerden kentlere milyonlarca emekçi olarak en temel ihtiyaçlarımızı karşılayamazken alın terimizle patronların zenginliğine zenginlik katmaya devam ederiz. Peki teknolojinin bu kadar ilerlediği bir zamanda bu yaşadıklarımız normal mi? Hayır değil. Gerçek şu ki içinde bulunduğumuz teknoloji çağında hâlâ traktörler devriliyor ve işçiler ölüyorsa, el ele verip devirmemiz gereken çarkı bozuk bir düzen var demektir. ■

“Bizi Soyanlar Göçmen ve Yoksul Değil, Buralı ve Zengin”

■ Ankara'dan bir iş güvenliği uzmanı

İspanya'da bir duvarda şöyle yazıyor: “El que nos roba es de aquí y rico no inmigrante y pobre.” Yani **“Bizi soyanlar göçmen ve yoksul değil, buralı ve zengin.”** Bu kısacık bir duvar yazısı içinde bulunduğumuz durumu çok çarpıcı bir şekilde anlatıyor. Egemenlerin kirli propagandası yüzünden görülmeyen bir gerçeği tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. İspanyalı emekçilerin duvara yazdığı bu cümle bize “esas düşmanı gör” diyor.

Bir düşünelim... Savaşları kimler çıkarıyor? Bu savaşlarda ölen, acı çeken, göç yollarına düşen yoksullar olurken kimler zenginleşiyor? Göçmenlerin varlığını fırsata çevirerek ücretleri düşüren, çalışma koşullarını ağırlaştırarak kimler? Göçmenlere çalışma izni vermeyerek onları kaçak çalışmak zorunda bırakanlar kimler? Üzerimizdeki vergi yükünü arttıranlar, asgari ücrete zam yapmayanlar, işçileri, emeklileri sefaletle mahkûm edenler kimler? Emegimizi sömürenler kimler? Bu sorulara doğru cevapları verdiğimizde göreceğiz ki “bizi soyanlar göçmen ve yoksul değil, buralı ve zengin” kesimlerdir. Yani patronlar ve

iktidar sahipleridir. Savaştan kaçmış, ailesini kaybetmiş, perişan bir halde komşu ülkelere sığınan, buralarda üç kuruş paraya çalışan göçmenler yaşadığımız sorunların sorumlusu olamazlar. Onlar egemenlerin savaş politikalarının kurbanıdır. Egemenler, bu açık gerçeğin üzerini örtmek için dünyanın her yerinde göçmen düşmanlığını, milliyetçiliği kışkırtıyorlar. Bu yolla emekçilerin önüne gerçek olmayan düşmanlar koyuyor, birleşmemizin önüne geçiyor, düzenlerinin devamını sağlıyorlar. Ne yazık ki örgütsüz emekçiler bu oyuna gelerek sorunlarımızın sebebini göçmenler olarak görebiliyor. Kayseri örneğinde olduğu gibi hınçlarını mültecilerden çıkartabiliyor. Ya da Almanya örneğinde olduğu gibi Türklere...

Pek çok ülkede bu gerçeği gören milyonlarca emekçi ise göçmenlerle dayanışma eylemleri yapıyor. Yoksulluğun ve krizin sorumlusunun mülteciler değil sermaye sınıfı olduğunu haykırıyor. İşte bu eylemlerde “Bizi soyanlar yoksul ve göçmenler değil, buralı ve zenginler” sözü haykırılıyor; dövizlere, duvarlara yazılıyor. Yine bu gösterilerde **“Düşman botla gelmez limuzinle gelir”** dövizleri taşınıyor. Bu sözler gerçek düşmanın sermaye sahipleri olduğunu ne de güzel anlatıyor.

Biz de kime karşı mücadele etmemiz gerektiğini görmeliyiz. Dünyayı savaş cehennemine çeviren emperyalist güçlere, Mecliste savaş tezkeresine evet diyenlere karşı mücadele etmeliyiz. İnsanların üzerine bomba atıp öldürünlere, o insanları sınır hattında ülkesine almayıp ölüme terk edenlere karşı mücadele etmeliyiz. Bizim vergilerimizle savaşa milyarlarca dolar harcayanlara dur demeliyiz. Ücretlerimizi kuşa çevirenlere, kendileri lüks içinde yaşarken bize tasarruf tedbirlerini dayatanlara, sonra yoksulluğumuzun sorumlusu göçmenlermiş gibi davrananlara karşı mücadele etmeliyiz. ■

Sokak Köpeklerinin Katledilmesi Çözüm mü?

■ İstanbul/Sancaktepe'den bir işçi

Sokak köpeklerinin katledilmesinin önünü açan yasa geçtiğimiz günlerde AKP'li ve MHP'li vekillerin oylarıyla Meclisten geçti. Yasa hazırlanırken ve oylanırken yaşananlara baktığımızda nasıl bir düzende yaşadığımızı daha iyi anlıyoruz. Yasa gündeme geldiğinde daha tam içeriği açıklanmamışken neredeyse tüm medya kanallarında “başıboş köpeklerin saldırıları” ile ilgili haberler yapılmaya başlandı. Böylece toplum çıkarılacak yasaya önceden hazırlanmak istendi. Köpeklerin katledilmesine karşı çıkanlar “tuzu kuru”, “elit” olmakla suçlandı. Sosyal medya trolleri köpeklerin yaşam hakkını savunanları insan sevmeyen, çocukların hayatını umursamayan bir avuç “itperest” olarak yaftaladı. Böylece sokak köpekleri üzerinden de toplum kutuplaştırılmaya çalışıldı.

Yoksulluk, geçim sıkıntısı, enflasyon, vergi soygunu

Bize Yokluk, Milletvekillerine Bolluk

■ İstanbul/Bakırköy'den sağlık emekçileri

Her ay SGK primi ödememize rağmen bir sağlık kurumuna adım attığımız andan itibaren muayene, tıbbi malzeme, ilaç, reçete adı altında SGK'ya ekstra katılım payı ödüyoruz. Özel hastanelere gittiğimizde ise bunlara ek olarak oldukça fazla miktarda para ödüyoruz. Yıllar içinde pek çok ilaç, çeşitli tedaviler SGK'nın ödeme listesinden çıkarıldığı halde iktidar tasarruf bahanesiyle kamusal sağlık hizmeti harcamalarını daha da kısma-ya çalışıyor. Peki, bu durum herkes için geçerli mi? Hayır değil! Cumhurbaşkanı yardımcılarını, bakanları, Yargıtay ve Danıştay üyeleri ile milletvekillerinin ve ailelerinin özel hastane ve evde tedavi masrafları da dâhil olmak üzere tüm sağlık giderleri "ayrıcılık-lı tedavi yardımı" adı altında bütçeden karşılanıyor, hem de ömür boyu!

Mesela milletvekillerinin 2024 Ocak-Haziran dönemindeki tedavi, sağlık malzemesi ve ilaç giderleri için bütçeden yani bizim vergilerimizden tam 52,6 milyon lira harcama yapıldı. Üstelik Temmuzda asgari ücrete zam yapılmazken ve milyonlarca işçi ve emekçi açlık sınırı altında yaşamaya mahkûm edilirken milletvekillerinin maaşına zam yapıldı. Milletvekillerinin maaşı 169 bin liraya, hem bakan hem milletvekili emeklisi olanların aylık geliri 288 bin liraya, milletvekili emeklisi olduğu halde vekilliği devam edenlerin aylık geliri ise 285 bin liraya çıktı. Yani en az 10 katımız maaş aldıkları yetmezmiş gibi tüm sağlık harcamalarını da biz ödüyoruz.

Sıra biz emekçilere geldiğindeyse kamuda tasarruf adı altında kaynaklar kısıldıkça kısıyor. İtibardan tasarruf olmaz diyerek şaşaalı hayatlar yaşayanlar; son model arabalarından, lüks yemeklerinden vazgeçmeyenler, en hayati ihtiyaç olan acil servis ambulanslarının tamirini bile yapmaktan imtina ediyorlar. Aile hekimlerine yazı göndererek aşıları idareli kullanmalarını istiyorlar. Hepa-

gibi yakıcı gündemler yerine sanki tek sorunumuz sokak köpekleriymiş gibi bu konuyu tartışıp durdu iktidar medyası. İstedikleri şey sokak köpeklerinin çok büyük bir sorun olduğuna, çocuklarımızın hayatını tehdit ettiğine ve iktidarın bu sorunu gerçekten çözmek istediğine inanmamızdı. Sanki sadece saldırgan ve iyileşemeyecek durumda olan köpekler uyutulacakmış, ama muhalefet durduk yere kıyameti koparıyormuş gibi bir algı oluşturuldu.

Gerçekteyse Mecliste onaylanan yasa belediyelere köpekleri öldürme yetkisi veriyor. Dahası köpeklerin toplatılmasını mecburi kılarak barınakları olmayan ya da barınak kapasitesi sınırlı belediyeleri köpekleri öldürmeye zorluyor. Oysa veterinerler, uzmanlar, katlederek köpek nüfusunun azaltılamayacağını söylüyorlar. Tek gerçek çözümün etkin bir kısırlaştırma, hayvan üretiminin ve satışının yasaklanması ve evcil hayvanların sokağa terk edilmesinin önüne geçilmesi olduğunu belirtiyorlar. Ama siyasi iktidar her zaman yaptığı gibi konunun uzmanlarını dinlemeyerek kendi yasasını hazırladı. Vicdanları kurumuş iktidar vekilleri

tit B virüsü gibi kronik hastalığa yol açan ve aşıyla tamamen engellenen bir hastalık karşısında bile gerekeni yapmıyorlar. Kardeşler, "aşıları idareli kullanın" demekle umurlarında bile olmadığımızı bir kez daha gösteriyorlar. Hatay'da elektrik kesintileri nedeniyle aile hekimliği dolaplarında bozulan aşıların parasını bile depremzede sağlık emekçilerinin maaşlarından kesiyorlar. İmplant, diş dolgusu yaptırmak için senelerce beklemek zorundayız.

İşçi ve emekçiler yatarak tedavi almak için sıra beklerken, onlar birinci sınıf hastane odalarında bizlerden çaldıklarıyla tedavi alıyorlar. Şehir hastanelerinin neredeyse her bölümünde VIP hizmet servislerinde bakanlara, milletvekillerine ve yakınlarına yatak ayrılıyor.

İşçi ve emekçilere açlık sınırının altında asgari ücreti reva görüp vergi adı altında soygun yapıyor, kendilerine gelince kesenin ağzını açtıkça açıyorlar. Bu düzen bize yokluk onlara bolluk demektir. Bu adaletsizliğin, bizden çalışanların hesabını sorana kadar mücadeleye devam! ■

de katliam yasasını güle oynaya onayladı.

Elbette sokak köpeklerinin sayısının artması bir sorundur. Hem çocuklarımızın güvenliği için hem de sokakta açlık çeken, eziyet gören hayvanlar için... Ama bu sorun katliam yasasıyla çözülemez. Zaten iktidarın amacı da sorunu çözmek değildir. Esas amaç muhalif belediyelerin başkanlarını bu yasa üzerinden köşeye sıkıştırmak; barınak yapımı, köpeklerin toplatılması ve "uyutulması" işleri üzerinden sermayeye yeni rant kapıları açmak, toplumu kutuplaştırma aracı olarak bu meseleyi kullanmaya devam etmektir.

Çok açık ki bugüne kadar binlerce işçinin, hatta çocuk işçilerin iş cinayetlerinde katledilmesi karşısında kılını kıpırdatmayanlar, doğayı rant uğruna talan etmekten çekinmeyenler sokak hayvanlarının canını da umursamıyor. Bilimsel ve insani yöntemlerle köpek sayısını azaltmak mümkünken siyasi ve ekonomik çıkarları uğruna yüz binlerce köpeğin katledilmesi için yasa çıkarmaktan rahatsızlık duymayan bir iktidar zorba değil de nedir? ■

İşçilerin Kapitalist Sömürüye ve Em

Kapitalist sistemin çelişkileri tüm dünyada derinleşmeye devam ediyor. Dev şirketler rekor kârlar açıklarken işçiler sefalet ücretlerine, gençler işsizliğe, geleceksizliğe mahkûm ediliyor. Emperyalist savaşın alevlerini daha da harlayan egemenler, dünyamızı ve yüz milyonlarca emekçinin yaşamını cehenneme çeviriyor. Ancak her şey karşıtıyla var. Dünya işçi sınıfı, yoksulluğa, hak gasplarına, emperyalist savaşlara boyun eğmeyi reddediyor, mücadeleyi büyütüyor.

Güney Kore: Samsung Electronics'te tarihi grev devam ediyor

Dünyanın en büyük çip üreticisi ve Güney Kore'nin en büyük şirketi Samsung Electronics'te binlerce işçi süresiz grevde. İşçiler, Haziran ayında gerçekleştirdikleri bir günlük iş durdurma eylemiyle, şirketin 55 yıllık tarihinin ilk grevine imza atmışlardı. Çalışma koşullarının, izin ve ikramiyelerin iyileştirilmesini ve ücretlerin artırılmasını isteyen işçiler, taleplerinin karşılanmaması üzerine 8 Temmuzda bir kez daha grev kararı aldılar. Başlangıçta 3 günlük grev ilan eden Ulusal Samsung Elektronik Sendikası (NSEU) üyesi binlerce işçi, şirketin taleplerini görmezden gelmesi üzerine 10 Temmuzda eylemlerini süresiz greve çevirdiler.

Sendika düşmanı tutumlarıyla bilinen şirket yönetimi, işçilerin kararlı tutumu karşısında sendikayla müzakereyi yeniden başlatma kararı aldı. 19 Temmuzda gerçekleşen ilk görüşmenin ardından ücret konusunda anlaşmaya varılamaması üzerine grevlerine devam eden işçiler 22 Temmuzda büyük bir miting ve yürüyüş gerçekleştirdiler. Şirketin Yongin kentinde bulunan Giheung kompleksinde gerçekleştirdikleri eylemle ve militan duruşlarıyla taleplerinde kararlı olduklarını gösterdiler.

Bangladeş'te işçilerin, gençlerin isyanı büyüyor

Bangladeşli öğrencilerin "kamu sektöründe liyakat" talebiyle başlattığı eylemler polis ve asker şiddetine rağmen büyüyerek devam ediyor. Hükümet protestoları engellemek, öğrencilerin ve emekçilerin isyanını bastırmak için sokağa çıkma yasağından, internet erişimini kısıtlamaya kadar her türlü yola başvurdu. Polise ve askere sokağa çıkma yasağında "gördüğün yerde vur" emri verdi.

Protestolarda şimdiye kadar en az 211 insan yaşamını yitirdi, binlercesi yaralandı. Ama öfkesi taşan gençlerin ve emekçilerin günlerdir süren kitlesel protestoları büyüyerek devam ediyor. İngiltere'den ABD'ye, Katar'dan Birleşik Arap Emirlikleri'ne dünya emekçileri Bangladeşli öğrenci ve emekçilerle dayanışma eylemleri düzenliyor.

Bangladeş devletinin kurulmasıyla sonuçlanan 1971 savaşında yer alanların aile üyelerine kamu sektöründe yüzde 30'luk kontenjan ayıran "ayrımcı" kota uygulaması 2018 yılında kaldırılmıştı. Yüksek Mahkeme'nin ve hükümetin uygulamayı geri getirme kararı alması üzerine sokaklara çıkan öğrenci ve emekçiler işsizliği ve yoksulluğu protesto ediyor, işe alımlarda liyakat, iş güvencesi ve ücretlerde artış talep ediyorlar.

Protestoların ardından Yüksek Mahkeme yüzde 30'luk kotayı yüzde 5 olarak azaltma kararı almak zorunda kaldı. Ancak 18 milyon genç işsiz olduğu, milyonların büyük bir yoksulluk içinde yaşam mücadelesi verdiği Bangladeş'te gençler sokakları terk etmiyor; kota sistemi tamamen ortadan kaldırılana kadar, yüzlerce insanın ölümünden sorumlu hükümetten hesap sorulana kadar mücadele edeceklerini haykırıyorlar.

Nijerya'da emekçiler hayat pahalılığına karşı ayakta!

Son 30 yılın en kötü hayat pahalılığı krizinin yaşandığı Nijerya'da işçi ve emekçiler gıdadan akaryakıtta tüm temel ihtiyaçlara gelen zamlara, açlığa, yoksulluğa ve yolsuzluğa karşı sokaklara çıkarak hükümeti protesto ediyorlar. Geçtiğimiz yıl hükümetin akaryakıt sübvansiyonunu kaldırması hayat pahalılığını daha da arttırmıştı. Sermaye sınıfı ve iktidar sahipleri zenginlik içinde yüzerken kendilerinin sağlık ve eğitim masraflarını dahi karşılayamaması emekçilerin öfkelerini taşırdı. 1 Ağustosta ülkenin en büyük şehirlerinde sokağa çıkan emekçiler "Açız!" diye haykırdılar.

Emekçi gençliğin yoğun katılımıyla gerçekleşen eylemler ülkenin dört bir yanına yayılırken polisin gerçek mermi ve göz yaşartıcı gaz kullandığı protestolarda şimdiye kadar 17 kişi hayatını kaybetti, 300'den fazla kişi gözaltına alındı. Hükümet bazı şehirlerde sokağa çıkma yasağı ilan etti. Ama emekçiler, "Açlığa ve yoksulluğa artık yeter", "Bir gün yoksulların zengin zalimlerden başka yiyecek bir şeyi kalmayacak", "Tüm yolsuz politikacılar

Hak Gaspları ve Baskı Varsa Mücadele de Var!

Türkiye’de işçiler, emekçiler, emekliler Temmuz ayında da saldırılara karşı mücadele devam etti. Mersin’in Akdeniz ilçesinde TOKİ inşaatında çalışan İnşaat-İş Sendikası üyesi işçilerin ücret gaspına karşı Ankara’da başlattıkları oturma eylemi, Adana PTT’de çalışan taşeron işçilerin düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı başlattıkları iş bırakma eylemi kazanımla sonuçlandı. Elazığ’da Eti Krom’da çalışan maden işçileri düşük ücretlere ve kötü çalışma koşullarına karşı 1 Temmuzda iş bıraktılar. Patronun tehditlerine boyun eğmeyen işçilerin kararlı mücadelesi kazanımla sonuçlandı.

Kütahya Seyitömer Termik Santralinde çalışan Tes-İş Sendikasına üye işçiler ücret artışı taleplerinin kabul edilmemesi üzerine 3 Temmuzda iş bırakarak uyarı eylemi yaptı. Manisa’da Türk Metal Sendikasına üye oldukları için işten atılan Bitron işçileri basın açıklaması yaparak patronun sendika düşmanlığını protesto etti. İstanbul Şişli Belediyesinde Genel-İş üyesi işçiler ücretlerinin parça parça ve geç yatırılmasını yaptıkları basın açıklamasıyla protesto etti.

İşten atma saldırısıyla karşılaşan İzmir Menemen Belediyesi ile Çiğli Belediyesi işçilerinin işe geri dönme talebiyle başlattıkları eylemler sürüyor. Tüm Bel-Sen üyesi İzBB emekçilerinin toplu sözleşme farkından kaynaklı alacaklarının gasp edilmesine karşı başlattıkları eylemler de devam ediyor. İşten atılan Antep Şehitkâmil Belediyesi, Tokat Almus Belediyesi ile Edirne İpsala Belediyesi işçileri de işe iade talebiyle eylem yaparken Dersim Nazımiye Belediyesi işçileri işlerine geri dönmek için direnişe başladı.

İstanbul Çatalca’da Polonez fabrikasında Tekgıda-İş Sendikasına üye olan 13 işçinin işten atılması sonrası işçiler üretimi durdurdu ve fabrika önünde direnişe baş-

ladı. Yüzden fazla işçinin daha işten atıldığı fabrikada, atılan işçilerin geri alınması ve sendikanın tanınması talebiyle başlayan direniş polisin, kaymakamın ve patronun baskılarına rağmen devam ediyor.

İzmir’de Tekgıda-İş üyesi Kristal Yağ, Hatay Payas’da Öz Çelik-İş üyesi Yolbulan Metal, Gebze’de Birleşik Metal-İş üyesi Mersen, İzmir Kemalpaşa’da Öz Gıda-İş üyesi Abalioğlu Lezita işçilerinin grevleri devam ediyor. İstanbul’da Tekgıda-İş’in örgütlendiği Perfetti Van Melle’de, Manisa’da Birleşik Metal-İş’in örgütlendiği ABP ile İzmir’de KLS fabrikalarında direnişler devam ediyor.

İzmir Kemalpaşa’da Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu Purmo Group ile Çankırı’da Petrol-İş’in örgütlü olduğu Sumitomo grevleri kazanımla sonuçlandı. Hatay İskenderun’da Birleşik Metal-İş üyesi Befesa Silvermet işçileri 26 Temmuzda greve çıktı.

DİSK Ankara’da, KESK çeşitli illerde, Tüm Emeklilerin Sendikası Mersin’de 3 Temmuzda yaptıkları eylemlerle TÜİK’in açıkladığı gerçek dışı enflasyon oranlarını protesto etti. KESK ve emekli örgütleri 16 Temmuzda pek çok ilde “Sefaletle Teslim Olmayacağız” şiarıyla basın açıklamaları gerçekleştirdi. Ankara ve İstanbul’daki eylemlere ÜİD-DER’li işçiler de katıldı. İstanbul 112 Ambulans çalışanları ve SES İstanbul Şubeleri, 26 Temmuzda Avrupa İl Ambulans Servisi Başhekimliği binası önünde, yaşanan sorunlara çözüm bulunması talebiyle basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme ÜİD-DER’li işçiler de destek verdi.

Kayseri’de başlayan ve farklı illere yayılan Suriyeli mültecilere yönelik ırkçı saldırılar, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi’nin “Göçmenlere Yönelik Saldırlara Karşı Dayanışmayı Yükseltiyoruz” çağrısıyla 3 Temmuzda Şişhane Meydanında protesto edildi. ■

DİSK’in kurucusu, Maden-İş’in Genel Başkanı, Türkiye işçi sınıfının unutulmaz önderi Kemal Türkler, katledilişinin 44’üncü yılında Topkapı Mezarlığındaki mezarı başında anıldı. 22 Temmuzda gerçekleştirilen anmaya, bu topraklarda Kemal Türkler’in de önemli bir halkası olduğu mücadelecı sınıf sendikacılığı geleneğini sahiplenen ÜİD-DER’li işçiler “Kemal Türkler’i Unutturmayacağız! Maden-İş’in Mücadeleci Sendikacılık Geleneğini Yaşatacağız!” pankartıyla katıldı.

Hangi Milliyetten Değil Hangi Sınıftan Olduğundur Önemli Olan

İnsan doğup büyüdüğü toprakları, kültürünü benimseyip ülkesini kolay kolay bırakıp başka ülkeye gitmek istemez. 40 yıl önce Almanya'ya göç etmiş emekçilere sorun, Türkiye'ye dönmek istediklerini, kendi topraklarında ölmek istediklerini söylerler. Ama aynı şeyi çocuklarından çoğunlukla duyamazsınız. Çünkü çocukları Almanya'da doğup büyümüş, orayı ülkeleri bilmişlerdir. Peki ya emperyalist savaştan kaçarak başka ülkelere göç etmek zorunda kalan Suriyeliler, onlar ne yaşıyor?

Bundan 13 yıl önce emperyalist savaşın ortasında kalan Suriyeli emekçiler Türkiye'ye gelmeye başladılar. Ucuz işgücü olarak kullanılmaktan asla yaşanmayacak evlerde fahiş kiralarla oturmak zorunda kalmalarına, kendi ülkelerinde yaşamlarını idame ettirmelerini sağlayan vasıflarının Türkiye'de bir hiç haline gelmesinden eğitimlerinin yarım kalmasına dek pek çok sorun yaşadılar. Ama bir şekilde hayatlarını sürdürmeleri gerekiyordu, tüm zorluklara rağmen kendilerine yeni yaşamlar kurmaya çalıştılar. Evlendiler, çocuk sahibi oldular. Türkiye'de doğan yaklaşık 1 milyon Suriyeli çocuk bulunuyor ve bu çocuklar "vatansız" olarak adlandırılıyor. Çünkü geçici koruma statüsünde oldukları için Türkiye vatandaşı olamıyorlar. Suriye'de doğmadıkları için de Suriye vatandaşı olarak kayıtlı değiller. Almanya'da doğan Türkler Alman vatandaşı olarak kabul edilirken Türkiye'de doğan Suriyeli çocukların bir vatani yok. Yaşamları adeta askıya alınmış, gelecekleri çalınmış bir milyon çocuktan söz ediyoruz.

Suriyeli göçmenler bu sorunları yaşarken Türkiye'de milyonlarca emekçi yoksullukla, düşük ücretlerle, yüksek enflasyonla, hayat pahalılığıyla boğuşuyor. Keza nitelikli sağlık hizmeti alamıyor, çocuklarını sağlıklı besleyemiyor, nitelikli eğitim imkânı sağlayamıyor. Neden? Bu sorunun cevabı olarak sayısız argüman televizyon kanallarında, sosyal medyada dolaşiyor, oralardan da beyinlerimizin içine giriyor: "Vergilerimiz Suriyelilere gidiyor", "Suriyeliler devletin tüm olanaklarından bedava yararlanıyor", "TOKİ Suriyelilere bedava ev yapıyor", "Suriyeliler üniversitelere sınavsız giriyorlar", "Suriyeliler hastanede sıra beklemiyor"... Böylece yaşadığımız sorunların esas sorumluları gizleniyor ve günah keçisi Suriyeli göçmenler oluyor. Göçmen düşmanlığı paranoya haline gelecek şekilde kışkırtılıyor. Öyle ki mesela "Suriyeliler çok çocuk yapıyorlar, 20 yıl sonra yönetime gelerek ülkemizi ele ge-

çirecekler" gibi zırvalar üretilebiliyor. Ne yazık ki pek çok işçi kardeşimiz bu argümanlara kanarak Suriyeli göçmenlerin varlığının geleceğimiz için tehdit oluşturduğuna inanabiliyor. Peki, 20 yıl sonrasını bir kenara bırakıp bugüne bakalım; ülkeyi yöneten "yerli ve milli" iktidar ne yapıyor?

AKP-MHP iktidarında ormanlar, dağlar, dereler yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekilerek yağmalanıyor. Emekçilerin sırtındaki vergi yükü sürekli arttırılırken sermayeye vergi afları tam gaz devam ediyor. Milletvekillerinin sahibi olduğu şirketler sıfır vergi ödüyor. Depremlerde on binlerce insanımızın altında kalarak hayatını kaybettiği çürük binalar yerli ve milli müteahhitler tarafından inşa edildi. Kısacası **"yerli ve milli" iktidarın ve patronların ülkenin kaynaklarını ve doğayı talan ettiği, milyonlarca emekçiyi yoksulluğa sürüklediği, emeğimizi yağmaladığı, canımızı aldığı bir ülkede yaşıyoruz. Tüm bunların sorumlusu Suriyeliler mi?** Suriyeliler gelmeden önce zenginlik ve lüks içinde yaşayan sermaye sahipleri yine aynı şekilde yaşıyor. Biz işçi ve emekçiler yine onlar gelmeden önce olduğu gibi geçim derdiyle boğuşuyoruz.

Meseleyi daha iyi anlamak için Avrupa'dan bir örnek verelim. Hollanda'nın Adalet Bakanı Dilan Yeşilgöz 1984 yılında ailesiyle birlikte Hollanda'ya mülteci olarak sığınmış bir Türkiyeli. Yeşilgöz'ün bu mevkide bulunmasını "demokrasinin gereği" görenler Suriyelilerin Türkiye'de aynı mevkilere gelebilecek olmasını felaket olarak tanımlayabiliyorlar. Yeşilgöz, Hollanda'daki seçim sürecinde göçmen karşıtı bir propaganda yürüttü ve seçimlerin ardından sağcı, faşist partilerle koalisyon hükümetinde yer aldı. Demek ki **esas mesele hangi milliyetten olduğumuz değil, hangi sınıftan olduğumuz ve hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiğimizdir.**

Sermaye sınıfının hizmetindeki iktidarlar krizin faturasını emekçilere kesiyor, göçmen sorununu emekçileri bölüp parçalamak için kullanıyorlar. Biz de bizim gibi yaşam mücadelesi veren göçmen kardeşlerimiz de bu politikalar altında eziliyoruz. Suriyeli emekçiler bıraktık "ülkeyi yönetmeyi" işyerlerinde sendikalı bile olamıyorlar. **O halde Suriyelilerin ülkemizi ele geçireceği hurafesini bir kenara bırakıp göçmen kardeşlerimizle nasıl birlik olacağımıza kafa yormalıyız.** Göçmen işçilerle dayanışmak, birlik olmak, sömürüyü ortadan kaldırmak için birlikte mücadele etmektir doğru olan. ■

Cep Telefonu, Okul Gezisi ve Hayatın Gerçekleri

Liseli bir genç, büyük bir markette sözleşmeli kasiyer olarak çalışan annesinden kendisine yeni telefon almasını ister. Fakat anne sözünü tutamaz. Anne-oğul arasında kavgalar başlar. Hepimiz için tanıdık olan bu hikâye Güney Kore yapımı Cart filminde bir yan hikâye olarak işleniyor. Lise öğrencisi Tae-Young annesi Sun-Hee ve kız kardeşi ile kutu gibi bir evde, yoksulluk içinde yaşamaktadır. Annesi yıllardır kadroya alınmayı, ücretinin yükseltilmesini beklemektedir. Ama verilen sözler tutulmayınca işyerinde sendikalaşarak greve giderler. Anne grevin başarıya ulaşabilmesi için fedakârca mücadele ederken, evin yükünü de tek başına omuzlamaya çalışır, zaman zaman çocuklarından gizli gözyaşı döker. Filmde kameranın kadrajı Tae-Young'a çevrildiğindeyse manzarayı bir gencin gözünden görürüz.

Tae-Young, kartında para olmadığı için okul yemekhanesinde yemek yiyemez ve çok utanır. Arkadaşının, yalnızca kendisinin bu durumda olmadığını söylemesine rağmen bu duygusundan kurtulamaz. Dönemin modasına uymayan kapaklı telefonundan utanır, yeni bir telefon alması için annesini zorlar. Greve çıktığı için annesine kızar. Fakat içinde yaşadığımız sistem gerçekleri gençlerin yüzüne tokat gibi çarpmak için sabırsızdır. Gençlere bir taraftan pembe hayaller satan kapitalizm diğer yandan da bu hayallerin kof olduğunu yaşatarak öğretir. Nitekim filmde de Tae-Young sınıfının gerçeklerine adım adım yaklaşır.

Bir gün okulda mezuniyet gezisine gidecekleri söylenir. Tae-Young annesinin gezi parasını karşılayamayacağını bildiğinden, geziye katılabilmek için okuldan bir arkadaşının çalıştığı markette yarı zamanlı işe girer. 2 ay sonra ücretini istemeye gittiğinde ücretinin tamamını ödemek istemeyen patronla tartışır, hem patronundan dayak yer hem karakolluk olur. Daha sonra karakola gelen annesi oğlunun uğradığı haksızlık karşısında sessiz kalmaz ve ücretin tamamını patrondan söküp alır, oğluna verir. İşte, Tae-Young için işler bu noktada değişmeye başlar ve filmin devamında annesinin yükünü hafifletmeye çalıştığını görürüz.

Bugün çevremize baktığımızda benzer manzaralarla karşılaşyoruz. Çoğumuz işçi çocuklarıyız. Farkında olalım ya da olmayalım evimize giren para yoksulluk sınırını aşamıyor. Ama özellikle sosyal medyanın etkisiyle isteklerimiz, özendiğimiz şeyler çeşitleniyor. Kapitalist sistem tüketimi kışkırtıyor, önümüze her gün yeni bir "ihtiyaç"

listesi koyuluyor. Dış görünüşünü moda uyarlayan, ünlü markaların kıyafetlerini giyinen, son model cep telefonlarına sahip olan, hâl ve davranışını yine moda göre şekillendiren gencin, toplumda iyi bir yer edinebileceği algısı yaratılıyor. Sistemin empoze ettiği bu kriterleri benimseyen gençler buldukları topluma, sınıfsal konumlarına yabancılaşıyorlar.

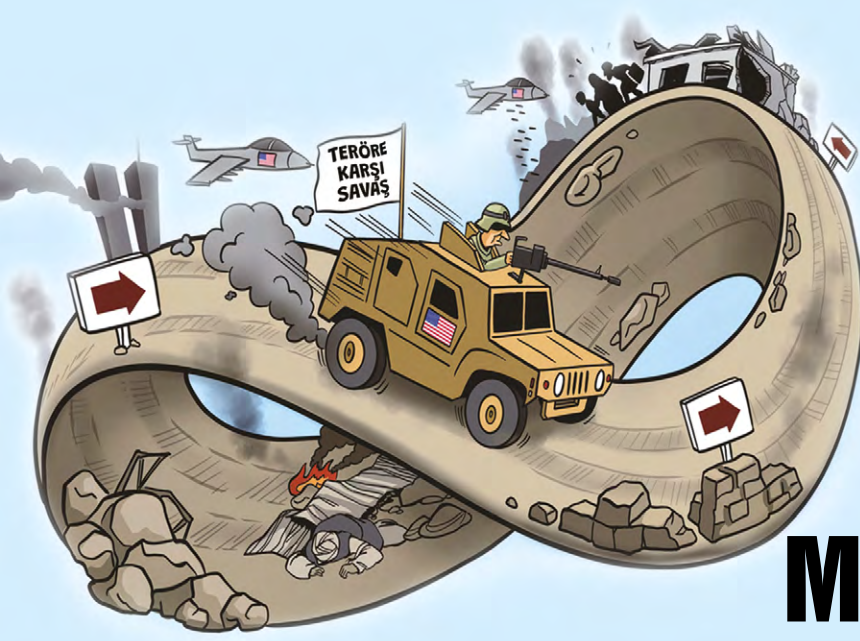
Son dönemlerde ailelerini beğenmeyen, maddi imkânsızlıklar nedeniyle tüm isteklerinin karşılanmamasına tepki gösteren gençlerin sayısı hiç de az değil. Hatta "bakamıyorsanız doğurmasaydınız, doğururken bana mı sordunuz?" gibi tepeden ve ezberlenmiş tepkilere de çevremizde sıkça denk geliyoruz. Diğer yandan okullarda dış görünüşü, giyimi kuşamı nedeniyle öğrencilerin birbirlerine zorbaca davranışlar sergilediği, birbirlerini aşağıladığı da biliniyor. Rejimin toplumda yaratmaya çalıştığı yapay kutuplaşmanın tezahürleri gençler ve aileleri arasında çeşitli biçimlerde yansımaları buluyor.

Fakat yaşam koşullarımızın suçlusunu yakınlarımızda aramadık önce asıl sorgulamamız gereken şey bizim nesnellüğümüzü belirleyen ne olduğu değil midir?

Yani neden istediğimizi giyinemiyor, istediğimiz telefonu kullanamıyoruz? Anne ve babalarımız yeterince çalışmadığı için mi? Biz iyi bir kariyer planı yapamadığımız için mi? Yahut da bu ürünleri üretecek teknoloji bulunmadığı ya da yetersiz bir üretim söz konusu olduğu için mi? Aslında hiç biri sorduğumuz sorunun cevabını vermiyor.

Kapitalizmde üretim teknolojisi de üretim hızı da yeterince gelişmiş durumda. İşçiler çok uzun saatler boyunca çalışıp üretiyorlar. Fakat emek sömürsü üzerine kurulu bu sistemde temel ihtiyaçlarını karşılamakta bile güçlük çektikleri bir ücrete mahkûm ediliyorlar. İşte tüm bunlar kapitalizmin çelişkileridir. Suçlu Tae-Young'ın annesi de bizim anne babalarımız da değil kapitalizmdir.

Tüm bu çelişkileri görerek küçük hesaplar yapmak yerine bize dayatılan nesnellüğümüzü değiştirmek için çaba göstermeliyiz. **Elbette teknolojiden yararlanmayı, kaliteli giyinmeyi, gezip görmeyi üreten sınıfın evlatları olarak en çok biz hak ediyoruz. Ama bu hakkımızı bireysel çabalarla değil, sınıfımızın saflarında birleşerek kazanabiliriz.** İşte bu nedenle ailemize, arkadaşlarımıza karşı bilenmek yerine gerçeklerin farkında olan gençler olarak sorumluluk almamız, haklarımız için harekete geçmeliyiz. ■

Düşmanlığı ve Savaşları Nasıl Meşrulaştırıyorlar?

28 Temmuz 1914'te dünyanın o güne kadar gördüğü en kanlı savaş başladı. Tam dört yıl süren ve 20 milyon insanın ölümüne, milyonlarcasının yaralanmasına ve sakatlanmasına, kentlerin yakılıp yıkılmasına yol açan bu savaş tarihe Birinci Dünya Savaşı olarak geçti. Bu savaşta ölenlerin sayısı önceki iki yüzyıl boyunca yapılan savaşlardaki toplam can kaybından fazlaydı. Savaş sona erdikten yalnızca 21 yıl sonra dünya yeni ve çok daha yıkıcı bir savaşın içine itildi. 1939'da başlayan İkinci Dünya Savaşı tam 6 yıl sürdü. Bu savaşta can kayıpları ilkinin fersah fersah aşarak 70 milyonun üzerine çıktı, ölenlerin 50 milyondan fazlası sivil. Çünkü silah teknolojisi 20 yılda muazzam geliştirilmişti. Bombalar, savaş uçakları, zırhlı tanklar, ağır makineli tüfekler çok daha ölümcül ve yıkıcı hale gelmişti. Kitlesele ölümlere yol açan zehirli gazlar ve atom bombası da ilk kez bu savaşta kullanıldı.

Atom bombasının yıkıcılığı korkunç boyutlardaydı. 6-9 Ağustos 1945'te ABD, Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine iki atom bombası atarak dünya tarihinin en büyük kitlesele katliamlarını gerçekleştirdi. Saniyeler içinde en az 210 bin kişi hayatını kaybetti. Atom bombasının yaydığı radyasyonun etkisiyle ilerleyen yıllarda yüzbinlerce insan daha ölümlere pek çok sakat doğum gerçekleşti. Peki **insanların akla hayale sığmayacak korkunç yöntemlerle katledildiği, neredeyse 100 milyon insanın öldüğü bu savaşlar neden yapıldı?** Nasıl oldu da milyonlarca insan cephelerde birbirini öldürmeye razı edildi, hatta savaşa güle oynaya gitti? İşte bu sorulara doğru cevapları verebildiğimizde bugünü de daha iyi anlamış olacağız.

Her iki savaş da özünde emperyalistlerin paylaşım savaşıydı. Her ülkenin kapitalistleri ve iktidar sahipleri yeryüzü kaynaklarına el koymak, en büyük ekonomik ve siyasi güce ulaşmak istiyordu. Bu uğurda milyonların kanının dökülmesinin, şehirlerin yakılıp yıkılmasının bir önemi yoktu onlar için. Zaten silah tekelleri kârlarına kâr katıyor, yıkılan şehirleri yeniden inşa ederken kazanan yine kapitalistler oluyordu. **Savaşın kaybedeni emekçiler kazananı kapitalistlerdi. Ama bu gerçeği emekçilerden gizlemeleri ve onları kendileri için savaşmaya ikna etmeleri, deyim yerindeyse uyutmaları gerekiyordu. Bunun için her dönem işe yarayan oldukça etkili bir zehir kullandılar: Milliyetçilik.**

Birinci Dünya Savaşı öncesinde egemenler öyle bir propaganda yürüttüler ki milyonlarca emekçi kendisinin dünyanın en büyük ve güçlü ulusunun bir parçası olduğuna, kaderinin egemen sınıfın kaderiyle ortak olduğuna inandı. Bu propagandaya göre ülkenin etrafı düşmanlarla çevriliydi ve bu düşmanlara hadlerini kısa sürede bildirecek, sonra da bütün bir ulus refah içinde yaşayacaklardı. Savaşa giren bütün ülkelerde farklı dillerde aynı ölümcül masallar anlatıldı. Milliyetçilikle zehirlenen milyonlar güle oynaya, kahramanlık türküleriyle cephelere gittiler.

İkinci Dünya Savaşı öncesinde ise ekonomik krizle sarsılan Avrupa'da egemenler yine milliyetçilik zehrini sarıldılar. Yoksulluğa, işsizliğe, açlığa sürüklenen milyonlarca emekçinin tepkisini kapitalist sisteme yöneltmesini engellemek için kurtarıcı olarak faşist partileri öne çıkardılar. Almanya'da Hitler faşizmi öyle bir körleşme yarattı ki, Alman halkı milyonlarca insanın katledilmesine sessiz kalabilirdi. Nihayetinde faşist iktidar, Büyük Alman İmparatorluğunu inşa etme propagandasıyla milyonlarca genci cephelere göndermeyi başardı. İkinci Dünya Savaşı başlatan ülke her ne kadar Almanya olduysa da Avrupa ve Asya'da emperyalist-kapitalist ülkelerin egemenleri zaten savaşa hazırlardı. Almanya'nın savaşı başlatmasıyla hepsi de büyük bir iştahla savaşa müdahil oldular.

Bugün Avrupa'dan Asya'ya dünya yeni bir emperyalist paylaşım savaşının gerilimini, sancılarını yaşıyor. Ortadoğu ve Ukrayna Üçüncü Dünya Savaşı'nın alevleriyle yanıyor. **Bu savaş tıpkı öncekiler gibi yeryüzü kaynaklarını kimin yağmalayacağını, dünyaya hangi emperyalist gücün hâkim olacağını savaştırır.** Ama egemenler her zamanki gibi emekçilere yalan söylüyor, gerçekleri gizliyorlar. Savaşı çıkaranlar ve savaştan çıkarılanlar sadece kendileri olduğu halde emekçilerin öfkelerini savaşın mağduru olan göçmenlere yönlendiriyorlar. Milliyetçilik zehrini kullanarak işçi ve emekçileri birbirine düşmanlaştırıyorlar.

İşçi ve emekçiler olarak geçmişe dönüp bakmak, yaşananlardan ders çıkarmak zorundayız. Savaş, milyonlarca emekçi için yıkım ve ölüm demektir. **Milliyetçilik toplumu uyuşturarak savaşı, düşmanlığı meşrulaştırmanın aracıdır. Panzehir ise dünya işçi sınıfının kardeşliği ve birliği anlamına gelen enternasyonalizmdir. ■**

Ağıt Yakmasının Analar, Umut Türküleri Söylesin

*Eledim eledim höllük eledim
Aynalı beşikte canan bebek beledim
Büyüttüm besledim asker eyledim
Gitti de gelmedi canan buna ne çare
Yandı ciğerim de canan buna ne çare*

Erzurum yöresine ait bu türküyü hemen hepimiz biliriz. Sözleri ve melodisiyle dinleyen herkesi hüzünlendiren bu türkünün hikâyesi ise pek bilinmez. Bilinmez, çünkü egemenler aslında bir ananın isyanını anlatan bu türkünün gerçek sözlerini çarpıtmış ve bir aşk hikâyesine çevirmiştir. **Hırslarını, ahlâksızlıklarını, yarattıkları vahşeti teşhir eden her şeyin üstünü kapatmaya çalışan egemenler anaların ağıtlarını da sansürlemekten geri durmamışlardır.** Ama her şeye rağmen türkünün orijinali ve gerçek hikâyesi bugünlere ulaşmayı başardı. Şimdi biraz geçmişe, bu türküyü bir anaya yazdıran günlere gidelim.

Sene 1950, ABD emperyalizmi kendi çıkarları doğrultusunda Kore'ye müdahale ederek 3 yıl sürecek bir vahşeti başlatmıştı. Bu katliama suç ortağı arayan ABD'nin çağrısına koşan ülkelerden biri de Türkiye'ydi. Türkiyeli egemenler NATO'ya alınmak için Kore'ye asker göndermeye karar vermişti. Dönemin Demokrat Parti hükümeti, "ABD, Ankara'dan 500 asker istemiş, şanımıza yakışmaz! 5 bin olsun" diyordu. Gazetelerde "Kore harbinde Amerikalılarla ortaklık kurduk. Onlar dolar ve silah, biz Mehmetçiğin kanını koyduk" şeklinde manşetler atılıyordu. Yoksul emekçi gençlerin egemenlerin çıkarlarına kurban edileceği alenen ifade ediliyordu. ABD'li egemenlerse Türkiye'den savaşa giden askerler için "Çok masrafsız, günlük masrafı 23 senti aşmıyor" diyerek memnuniyetlerini dile getiriyorlardı. İşçi sınıfının şairi Nâzım Hikmet "23 sentlik asker" şiiriyle bu çarpıcı tabloyu şöyle eleştirmişti: **Türkiye'de 23 sente iki kilo kuru soğan da alabilirsiniz, asker diye 20'li yaşlarında bir insan da...**

Anadolu yoksulları ise daha önce adını duymadıkları, nerede olduğunu bilmedikleri, kendilerinden 15 bin kilometre ötedeki bu ülkeye asker gönderilmesi kararı üzerine şu soruyu soruyordu: "Kore nire?" Türkiyeli yoksul emekçilere hiç tanımadıkları bu ülkenin insanları öcü gibi gösteriliyor ve savaşa kılıflar üretiliyordu. Barışı savunan örgütler kapatılıyor, "Savaşa Hayır" diyen insanlar vatan hainliğiyle suçlanıyordu. Egemenlerin çıkarları sanki tüm toplumun çıkarıymış gibi lanse ediliyordu. İlk etap-

ta 5090, toplamda ise yaklaşık 23 bin asker Türkiye'den Kore'ye gönderildi ve birçoğu geri dönemedi. Yüzlerce asker öldü, binlercesi yaralandı, yüzlercesinin akıbeti ise halen bilinmiyor. Üretilen kahramanlık hikâyeleri bir yana, Kore Savaşından geriye travmalar, acılı analar, eşler, çocuklar ve onların ağıtları kaldı.

*Kore dağlarında ot bucak bucak
Ne bilsin analar oy oy böyle olacak
Rahmet yerine kurşun yağacak
Gitti de gelmez canan buna ne çare
Yandı ciğerim de canan buna ne çare*

Türkünün devamında yer alan bu sözler bir ananın bin bir emekle büyüttüğü yavrusunun egemenlerin çıkarları doğrultusunda ölüme gönderilmesine duyduğu isyanı anlatır. Ama TRT tarafından türkünün bu kıtası sansürlenir ve yerine aşk dizeleri eklenir. Egemenler toplumsal hafızayı zayıflatmak ve gerçeklerin üzerini örtmek için sansürledikleri diğer birçok şiir, roman, türkü ve film gibi bu türküyü de sansürlemişlerdir. Suçları o denli büyüktür ki türkülerden bile korkarlar. Anaların acılarının ve öfkelerinin dile gelmesini, yayılmasını engellemek isterler.

Aradan yıllar geçse de ne egemenlerin kanlı savaşları bitti, ne de anaların acıları ve ağıtları... Ukrayna'dan Gazze'ye analar birçok dilde ağıtlar yakıyor hâlâ. **Egemenler kendi çıkarları uğruna halkları yalanlarla birbirine düşürüyor, düşmanlaştırıyorlar. Toplumu milliyetçi fikirlerle ve yabancı düşmanlığıyla besliyorlar.** Medya aracılığıyla gerçekler çarpıtılıyor, emekçilerin algılarıyla oynanıyor, zihinleri felçleştiriliyor.

Yaşanan acılar gösteriyor ki emperyalist savaşlardan, halklar arasında düşmanlıklardan emekçilerin hiç bir çıkarı yoktur. Tersine emperyalist savaşlarda canından, yerinden yurdundan olan yoksul emekçilerdir. Göç yollarına sürülen, geleceksizliğe mahkûm edilen işçi ve emekçilerdir. **Bizim yani işçi ve emekçilerin çıkarına olan aynı sorunları yaşadığımız, aynı koşullara maruz bırakıldığımız dünya işçileriyle dayanışma içinde olmaktır.** Dünya işçi sınıfı kadınıyla erkeğiyle birbiriyle dayanışma gösterdiğinde, birleşip egemenlerin oyunlarına birlikte karşı durduğunda acılarından kurtulabilir. Ancak bu şekilde dünyanın tüm anaları ağıtlar değil, evlatlarıyla birlikte umut türküleri söyleyebilir. ■

Hiroşima'dan Bir Gölgenin Sesi

Bir gölge oldum ben
Sıcak güneşli bir günde,
Saat 8.15'te, köşedeki merdivende.
Fabrika yolundaki işçiler gibi,
Çiçek sulayan kadınlar gibi,
Gözlükleriyle gazete okuyan ihtiyarlar gibi
Ve yaşıtlım gülen gözlü çocuklarla birlikte
Bir gölge oldum ben.

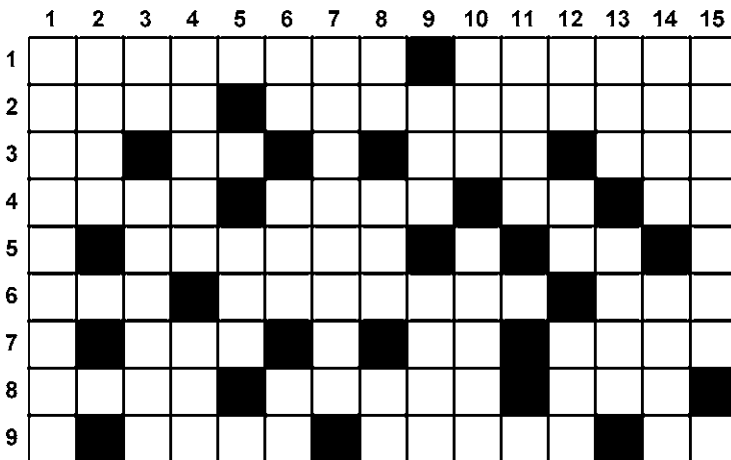
Gölge ne eder bilir misiniz?
Peşini bırakmaz yürüyenin
Ve karanlık günlerde bile
En küçük bir ışıkla canlanır gölge.
Bazen korku olur büyür,
Bazen suya salınan söğüdün altına
Serin rüzgârları götürür.
Bir gölge oldum ben burada
Yıl 1945, 6 Ağustos'ta
Japonya, Hiroşima'da
Atomik gölge dediler adıma.

Ama şimdi tüm yürüyenlerin,
Asya'da, Avrupa'da yahut Amerika'da
Savaşa karşı yürüyenlerin.
Savaş dumanlarının tüttüğü yerde
Suriye'de, Ukrayna'da, Filistin'de...
Dünyanın dört köşesinde
Savaşlara, uçaklara, bombalara,
Kara günün kara kalplerine karşı bir gölge.

İşçiler, emekçiler, gençler,
Ve güneş gözlü çocuklar
Kardeşlerim,
Kara yağmurlarla sulandı toprağımız
Günümüzü, gecemizi, geleceğimizi
Kara bulutlarla kapladılar
Ama sizin kararmayan yüreklerinize güvenerek
Size omuz olmak için, size nefes olmak için
Sizinle birlikte yürüyen,
Bir gölge oldum, yeniden doğdum
Gözlüyorum güneşi en tepeye çekeceğiniz günleri.

İstanbul'dan bir kadın işçi

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında ikinci atom bombasının atıldığı Japon şehri. Çoğunlukla posta yoluyla gönderilen, zarfa konulmuş yazılı kâğıt.
- Gaye. Anlaşmalı iflas.
- Eski Mısır mitolojisinde Güneş tanrısı. Kuzu sesi. Uzakta olan yer. Alınip satılabilen her türlü ticaret eşyası.
- Çeşitler. Bir atasözüne göre yiğidin kamçısıdır, emekçiler içinse hiç eksilmeyendir. Boru sesi. Holmiyum elementinin simgesi.
- Kazara. Müzikte altıncı nota.
- İngilizcede araba. Uçak. Bir bağlaç.
- İstanbul Teknik Üniversitesinin kısaltması. 15. harfin okunuşu. Alev.
- Yüksek, büyük, ulu. Telsiz veya eski televizyonlarda yayın dalgalarını toplayan iletken. Voleybolda maçın her bir bölümü.

- Basra Körfezi ve Hazar Denizine kıyısı olan ülke. En fazla, maksimum. Yemek.

Yukarıdan Aşağıya

- Mandalina, portakal gibi meyvelerin genel adı, turunçgiller.
- Rica anlatan bir söz.
- Galyumun simgesi. Başkasına aktarılmak üzere kan, doku veya organ veren kimse; donör.
- İçinden zor çıkılır durum. Derinin gözeneklerinden sızan, renksiz, tuzlu sıvı.
- Karadeniz Teknik Üniversitesinin kısaltması.
- Beyaz. Birleşik Arap Emirlikleri. En kısa zaman dilimi.
- Metallerin oksitlenmeyle aşınması.
- Mağara. Demiryolu. Uzaklık belirtir.
- Sporda çalıştırıcı. Yatağı koruması için üstüne serilen ürün.
- Menekşe renginin kırmızıya çalanı. Boğa güreşleri, yarış, oyun gibi gösterilerin yapıldığı alan.
- Er, onbaşı ve çavuşlara verilen genel ad.
- Askeri rütbelerde kıdemli kısaltması. Vilayet. Hatay'da bir nehir.
- Eksiksiz. Aynı soydan gelen veya aralarında akrabalık ilişkileri bulunan kimselerin tümü.
- ABD'de bir eyalet. Dar ve kalın tahta.
- Tekgıda-İş Sendikasında örgütlenmek istedikleri için sendika düşmanı patron tarafından işten atılan işçilerin direnişe geçtiği İstanbul Çatalca'daki sucuk fabrikası.

Önceki Bulmacanın Çözümü

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	K	E	M	E	R	S	I	K	M	A	K	A	M	P
2	A	Ş	A	M	A	R	A	G	E	R	G	E	R	
3	P	A	E	F	S	A	N	E	K	İ	T	O		
4	İ	N	E	K	İ	K	A	M	E	A	A	L		
5	T	T	E	L	L	A	B	A	D	A	E			
6	A	İ	D	İ	Y	E	T	N	E	D	A	M	E	T
7	L	Y	O	N	C	Ü	R	E	T	Y	A	V	E	
8	O	K	R	E	Y	T	T	D	R					
9	O	N	U	R	K	O	Y	N	İ	Y	E	T		

**Esirler Dünyasına
Özgürlük Çağrısı**

Enternasyonal!

Paris'te tekstil işçiliği yapan Eugène Pottier, bundan 154 yıl önce bir şiir yazdı. Sömürünün, sınıfların, savaşların olmadığı bir dünya için mücadele eden Pottier'in yazdığı şiir, bir başka işçi olan Pierre De Geyter tarafından 18 yıl sonra bestelendi. **"Uyan artık uykudan uyan, Uyan esirler dünyası!"** dizeleriyle başlayan şiir 23 Temmuz 1888'de ilk kez marş olarak okundu ve Enternasyonal; o günden bugüne işçi sınıfının uluslararası marşı olarak kabul gördü. Hemen her dile çevrildi Enternasyonal ve büyük kitleler tarafından söylenegeldi. Fransızca, Türkçe ya da Japonca söyleniyor olsun, bilen herkesin kendi dilinde ama aynı coşkuyla eşlik ettiği bir marş olarak işçi sınıfının mücadele tarihindeki yerini aldı.

Sandık üreticisi bir zanaatkârın oğlu olarak dünyaya gelen Eugène Pottier, çocuk yaşta babasının yanında çırak olarak başladığı işçilik hayatını, kâğıt ve tekstil işçiliği yaparak sürdürdü. Bilinçli ve mücadeleciler bir işçi olarak çeşitli grevler örgütledi, sendikalar kurdu, yazılar yazdı, devrimlere tanıklık etti. 1871 yılında Parisli işçiler kendilerini savaşa ve açlığa mahkûm eden egemenleri devirdiler ve Paris'in yönetimini ellerine aldılar. Bu ilk iktidar deneyiminin adı Paris Komünü olarak tarihe geçti ve Pottier Komün'ün yöneticilerinden biri olarak seçildi. Enternasyonal şiiri de o büyük günlerde yazıldı. Şiirin bestelendiğine şahit olmadı Pottier ama 1887'de öldüğünde binlerce işçinin haykırdığı "Yaşasın Komün!" sloganlarıyla defnedildi.

Yıllarca dilden dile yayılan Enternasyonal şiiri 1888'e gelindiğinde Fransa'nın bir başka kenti olan Lille'de, Belçikalı bir tornacı ve sanayi işçisi olan Pierre De Geyter tarafından bestelendi. 23 Temmuz 1888'de ise Gazete Satıcıları Sendikasının bir etkinliğinde ilk kez bir işçi korusu tarafından söylendi. Daha sonra grevlerde, direnişlerde, mitinglerde, sendika toplantılarında işçilerin dilinden düşmez oldu Enternasyonal marşı; dilden dile aktarıldı, bir coğrafyadan diğerine yayıldı. Osmanlı topraklarındaki ilk 1 Mayıs'larda söylendi mesela, Üsküp'te 1909 ve Selanik'te 1911 yıllarında! 1917'de Rusya'da iktidarı eline alan işçiler de Enternasyonal'i söylüyordu; 1943'te Nazilerin soykırımına başkaldıran Yahudiler de! **Bugün İsrail devletinin Filistin'deki zulmüne, Avrupa'da yükselen göçmen düşmanlığına karşı da dünya meydanlarından Enternasyonal marşı yükseliyor!**

Yeryüzünde bugüne kadar bu denli yaygın, kuşaklar boyunca söylenegelmiş başka bir marş ya da ezgi yoktur. **Enternasyonal'i bu kadar önemli kılan temsil ettiği sınıfın yani işçi sınıfının uluslararası bir sınıf olduğunu ve mücadelesinin de uluslararası olması gerektiğini haykırmasıdır. Tam da bu nedenle her dilde söyleniyor olmasıdır. Altında yatan fikirdir, içerdiği duygudur, gösterdiği hedeftir.** Enternasyonal aynı zamanda işçi sınıfının çeşitli tarihlerde kurduğu uluslararası mücadele örgütlerinin adıdır. İşçi sınıfı, uluslararası mücadele birliğini ve dayanışmasını sağlayan bu örgütleri aracılığıyla sömürüye, adaletsizliğe, emperyalist savaşlara karşı durmuştur. Irk, renk, dil, din, cinsiyet farkı gözetmeden sömürünün, sınıfların, savaşların olmadığı bir dünya için birlikte mücadele etmiştir. Bizlere eşsiz bir miras, güçlü bir gelenek bırakmıştır. Sahip çıkmamız, güçlendirmemiz gereken bir gelenek!

Sermayenin uluslararası egemenliği anlamına gelen kapitalist sistemin efendileri bu geleneği bize unutturmayaya farklı din, dil ve ulustan işçi ve emekçileri birbirine düşmanlaştırmaya çalışıyor, zulüm ve zorbalıktan medet umuyor. Çürümüş sistemlerinin ömrünü ancak bu şekilde uzatabileceklerini biliyorlar. Ama nafile! Zulümle abad olanın sonu berbad olur. **Hiçbir dönemin sömürücüleri ve zorbaları saltanatlarını ilelebet sürdüremedi. Bugün kapitalizmin esareti altında bulunan insanlık kapitalizmden de kurtulacak, özgürlük dünyasının kapıları açılacaktır.** İşte o an; savaşların, sömürünün, eziyetin geride kaldığı yeni bir milat olarak kabul edilecektir. İnsanlığa bu yolda ancak örgütlü işçi sınıfı önderlik edebilir, edecektir de! Dünya işçi sınıfı, o tarihsel eylemini gerçekleştirirken kapitalist sömürüye isyanın sesi olan Enternasyonal'i söyleyecektir. Farklı dillerde ama yüreklerinin derinliklerinden sıyrılıp gelen ortak bir duyguyla:

**"Yıkalım bu köhne düzeni
Biz başka dünya isteriz
Bizi hiçe sayanlar bilsin
Bundan sonra her şey bizim.
Bu kavga en sonuncu
Kavgamızdır artık
Enternasyonal'le
Kurtulur insanlık!" ■**